

Pusztai Zoltán

Adventi elégia

– *szonettkoszorú* –

1.

legszebb talán a vízköpő torok
körötte frissen nyírott a pázsit
keringőt zenél és amíg forog
elektromos szentjánosbogár világít

fahídon lépdelve odaát
békalencse és aranyhalak
zöldet legelni máshova jár a sáska
teniszpályára jó lesz a vörös salak

és nyarak csak telek soha
szénporos pincében padlásszoba
vaságyon szalmazsák de máshol

hol kisedre vár a jászol
pálinkát kristálypohárból
Kajafáséktól nem kér a pásztor

2.

Kajafáséktól nem kér a pásztor
jó tanácsot iránytűt pásztorbotot
hiányzik pár lap a Bibliából
tüzet szított és lángot lopott

a máglyából minap a szent
inkvizíció küldötte észrevétlen
s a halálnak megágyazott a csend
fürgén a színpalak mögött a mélyben

és nem messze már a mától
amíg a cirkuszban tapsot aratva
vértett ki nem is egy gladiátor

harminc ezüstöt kamatos kamatra
kínált egy bankár s a lapra
árulásról írt örömdát a toll

3.
 árulásról írt örömódát a toll
 markát tartotta jó néhány tanítvány
 fekete listát körmölt a cenzor
 júdáspénzt osztott a Soros-alapítvány

s tangózva az időben előre-hátra
 kalácsra várt ki követ dobott
 és halált is jószolt a kártya
 de működött minden biorobot

s holdjáró cipővel lábán
 lebegni tanult már súlytalanul
 ki szebb volt mint maga a Sátán

és letegezett minket a rend
 mogorva sebhelyes arcú öre
 kutya is volt nem egy veszett

4.
 kutya is volt nem egy veszett
 ónos eső esett sőt olykor savas
 északon volt dél napnyugaton kelet
 halakról ezüstös pikkelyt kapart a vas

és templom épült az éghez közel
 imából fényből a magaslaton
 nem tudni újra mikor jön el
 de várok rá minden hajnalon

köd gomolyog üres a világ
 fázna a szélben ruhátlanul a fák
 rács van egy semmibe révedő ablakon

mint szemfedél élőknél halottakon
 kibontja hófehér kelyhét egy jégvirág
 jégkorszak kopogtat fázom nagyon

5.
 jégkorszak kopogtat fázom nagyon
 napon felejtve se olvad a jég
 írást egy vaskori műanyagpalackon
 olvasva mi jót is remélhetnek

utolsó kapaszkodó a szó
 gyűrött papír lobog a szélben
 lelkem lenne bár lyukas zászló
 telt múlt a múlt továtűnt 56 évem

mint mesebeli Atlantisz egykor
 úgy merült alá a boldog gyerekkor
 mindenestül végérvényesen a mélybe

kíváncsi bűvár se talál rá semerre
 de kagylóban igazgyöngyre lelve
 felszáll egyszer a tengerkékek égbe

6.
 felszáll egyszer a tengerkékek égbe
 egy lesz mint volt a fent és a lent
 könnyeket miért is ejtenél ma érte
 egy lesz a mindenség fénye veled

időknek végezetéig sőt azon is túl
 mint kimondhatatlan szépség
 az örökkévaló felizzó fénye vár
 amint azt Jóisten angyalai ígérték

így zárul Alfától Omegáig a kör
 a világ egy hófehér virágkehellyé
 szűkül és tágul s hiánytan lesz

minden szavakkal kimondhatatlan
 határtalan gyönyör s örökzöld dalt
 a lélek énekével kísérve dalol a lant

7.

a lélek énekével kísérvé dalol a lant
arról hogy minden seb egyszer beforr
Világ Világossága várja a világtalant
vasszeg a feszületben nem lesz sehohol

vaskor se lesz végül e bolygón
kapitulálnak Heródes katonái
sátáni kacaj se visszhangzik többé
későre jár ideje otthonról hazatalálni

mondogatom magamban halkan
leomló tűzfalak tövében zihálva néha
mint aki magára maradt a bajban

de vérig sebezve is úgy ér majd célba
hogy szeme előtt nem lebeg más
csak a Feltámadás, a Krisztusi példa

8.

csak a Feltámadás, a Krisztusi példa
minden más mihaszna vásári giccs
műanyag kereszt az idők hozadéka
életet lehelni Lázárba Jézus segíts

álszentek szavától visszhangzik
síkátor cirkuszi sátor sőt sivatag is
új ruha immár a csonton a plasztik
csak a lélek sebe sajog ma is

és fájdalomtól fakad a dal
tanú rá Vörösmarty József Attila Ady
minden vers újabb megkésett zárszó

kattog a vonatkerék a kopott sínen
nincs messze Balatonszárszó
nincs már mit bevallani

9.

nincs már mit bevallani
én vétkem én igen nagy vétkem
júdások kezéből ostyát se kértem
nem csúsztam senki előtt se térden

templomom kupolája az ég volt
szerettem hajnali fényét a pirkadatot
szemembe havat most viharos szél hord
sorolnám hosszasan mi adatott

záróra lassan készül a leltár
jogarom olvadó jégcsap
jogarom kifogyott örökíron

hófehér papíron azúrkék tintafolt a tenger
a hajnali pára egy távoli reggelen felszáll
kígyóként sziszeg egy szódászfifon

10.

kígyóként sziszeg egy szódászfifon
valahol örökös napfogyatkozás van
nappali félhomályban tolvaj oszon
osztozhatunk nincsből és hiányban

vasrácson ezüstös angyalhaj lobog
sietve búcsút int 56 boldog karácsony
helyét ki nem leli se bent se kint
káróg mint magányos varjú az ágon

és fagyottan koppan a deszkán hant
míg margóra érnek közben a sorok megint
olyan már minden akár egy lidérces álom

boldoggá boldogtalant
sokadik ostorcsapás avat
örökös öt éves tervek szerint

11.

örökös ötéves tervek szerint
mintha már nem is lehetne másképp
késve de beér a célba és körültekint
a szikra amíg a füstszürke ponyván át ég

és lehull az ékezet ismét a Szentírásban
a Tabor-hegyről és „Tabor” lesz lopva
és Hierosolyma szent sólyma
talán már nem talál vissza soha

a hetedik menyből többé e földre
hol óriásnak öltözve néha a törpe
Nimródnak Baálnak festi magát

és fejére Szent Koronát illetve
Salome táncát ropja egy zártkörű bálban
ál-mában színezüst tál van

12.

ál-mában színezüst tál van
nem látja táncát más csak a Hold
színe-java régóta ott hever holtan
a Holdvilág-árokban volt ami volt

és nincs pont a mondat végén soha
sötétben támad fegyvere háló és tör
vár már rám Szent Mihály fehér lova
messzire nem szaladhat senki se maga elől

s az ostya bár kovásztalan kenyér
de kerek akár a Napkorong a hajnali égen
hozhat még jó hírt is végszóra talán a szél

miért ne lehetne sorsomat vállalni bátran
miért keresne-kutatna egyre fehéregérutat
szemem a nem szűnő hideg homályban

13.

szemem a nem szűnő vaksötét éjben
néhanap sötét tükör homályos csillag
olykor a mindenség fénye is törékeny
de lesz majd ki angyali hírt kap

s idővel mágusok nyomában lépdél
köszöntve hajnali órán a kelő Napot
versenyt futni mivégre hát a széllel
jászolban kiseddet úgy ringatott

álmomban ma is akinek koronája
igazgyöngyökkel ékes párta
mint Napba Öltözött Asszony

aki az aranyló-világlo fényt szülte világra
s akinek szent nevét imába foglalva zengi
a mindenség dicséretére felizzó hála

14.

a mindenség dicséretére felizzó hála
szeretet oltára temploma kolostora
oltalmazónk égszínkéek palástja
láng mely nem lobban el soha

hiába hasított sebet a lándzsa hegye
hiába volt a felhabzó eszeveszett harag
feszületre szögezni hogy is lehetne a fényt
bitófát naponta kifulladásig hiába farag

vaskori fejszét markolva bárki
árnyékkal fölösleges vitázni
Van aki Van és nincs aki igent

és ígét tagadva írhatna örökidőig
vérünkkel farkasvakon törvényt a lapra
míg harmadik kakasszóra csendül a csend

15.

legszebb talán a vízköpő torok
Kajafáséktól nem kér a pásztor
árulásról írt örömdát a toll
kutya is volt nem egy veszett

jégkorszak kopogtat fázom nagyon
felszáll egyszer a tengerkék égbe
a lélek énekével kísérve dalol a lant
csak a Feltámadás, a Krisztusi példa

nincs már mit bevallani
kígyóként sziszeg egy szódásszifon
örökös ötéves tervek szerint

ál-mában színezüst tál van
szemem a nem szűnő hideg homályban
a mindenség dicséretére felizzó hála –